

СМЪРТЬТА НА ГЕНЕРАЛШАТА

I.

Повелителна, каквато бѣше презъ цѣлия животъ, генералшата остана сжщата и въ предсмъртнитѣ си часове. Генералъгъ, слабъ и женственъ, стоеше безпомощенъ до леглото и само мърдаше беззвучно устни. По малката дъщеря, Божана, гледаше съ разширени отъ скръбъ и ужасъ очи. Преди да настѣпи агонията, генералшата пакъ се опомни, и заповѣда да извикатъ телеграфически погълматата дъщеря, Сийка, учителка въ Варна; скара се на слугинята, че рибата за обѣда не трѣбвало да се вари, а да се опържи и прогони Божана отъ стаята си подъ предлогъ че не обича да я оплакватъ приживѣ. А малко преди да се успокои, тя каза строго, както винаги приказваше съ генерала, който скришно плачеше.

— Съвземи се! Командувалъ си бригада и дивизия въ войната. Имашъ две неомжжени дъщери, помни.

II.

Сийка пристигна нѣколко часа преди да започне погребението. Отчаяниятъ видъ на баща ѝ я затрогна по-силно отколкото прострѣното тѣло на майка ѝ въ ковчега. Стариятъ генералъ повтори нѣколко пжти, сякашъ тѣ бѣха виновни за станалото:

— Ето до кжде я докарахме. . . Ето. Ето до кжде я докарахме, дъще... — и отново се разплака.